

מולד (סדרה חדשה), כרך ז' (ל'), חוברת 37-38 (247-248) (שלהי תשל"ו,
1976)

ארבעה שירים

דן פגיס

אֶנְקֵדוּטָה

בְּאַרְץ אֶלֶף, בְּעִיר בֵּי"ת, בְּלִילָה,
פְּתָאם יוֹשֵׁב מִמּוּלֵי בְּרִכְבַּת מְקָרִית
הַמְשׁוֹרֵר שְׁמַת לִפְנֵי הַרְבֵּה שָׁנִים.

מִסּוּהָ כְּנוֹסֵעַ, נִחְבָּא בֵּין שׁוּלֵי הַמְּגֻבְעַת,
הוּא מְנִיד רֵאשׁוֹ כְּמַסְכִּים לִיעוּד הַמַּסָּע.
אֲנִי מַעֲיֵף בּוֹ מִבֶּט, אֲבָל מִבְּטִי
נִבְלָע בְּחֹרֵי עֵינָיו.

אֲנִי לוֹחֵשׁ אֶת שְׁמוֹ, אֲבָל שְׁמוֹ
נִתְקַל בְּבָרִיחַ שָׁנָיו, חוֹזֵר אֶל שָׁנָיו.
וּכְבֵּר עוֹמֵד הַקְּרוֹן, הוּא קָם,
נִדְחָק אֶל הַפֶּתַח, יוֹרֵד
לְשֹׂאוֹל.

וּבְכֵן גַּם סוֹפּוֹ
שֶׁל סִיף-הַשְּׂפָה הַחֲרִיף הוּא רַק
בְּמַלְמוֹל שֶׁל "סְלִיחָה, אֲדוֹנָי",
בְּפֶתַח עֲמוּם שֶׁרְשׁוּם מַעֲלָיו
"עֲצֹר, הָאֵם שְׂכַחַת דְּבַר-מָה".

פּוֹאֲטִיקָה קִטְנָה

מִתֵּר לָךְ לְכַתֵּב הַכֹּל,
לְמִשְׁלֵשׁ שָׁ, וְשָׁ.
מִתֵּר לָךְ בְּכָל הָאוֹתִיוֹת שְׂתַמְצָא,
בְּכָל הַתְּגִים שְׂתַצְמִיחַ לָהֶן.

כְּמוּבָן, כְּדַאי שְׂתַבְדֵּק
אִם תְּקוּל קוּלָךְ
וְהִיָּדִים יָדִידָה.

אִם כֵּן, כְּלֵא אֶת קוּלָךְ,
אֲסֵף יָדִידָה,
חַיָּה בְּדָף הַרִיק.

בתיים

בקרן זוית של הדף
 מרשט
 העט, נרתע, מנסה
 לצייר בקנים דקים וחדים זויות
 את רעידת הרצפה.
 הרעידה גוברת. הזויות חדות קצת יותר.
 אכל הסיסמוגרף הזה
 אינו מציר אפילו
 את קצה האמת
 על השלחן הנמץ לרסיסים,
 הבית הקורס,
 האדמה הנוסקת תחתיו.
 אחר כך בדממה, בין תרבות,
 פטור העט מקל חובותיו.
 הוא נוֹדד פרוצונו
 על פני הדף המקשקש,
 קושר זוית לזוית,
 מציר מרְכוּז לקורים,
 משרשט תכנית-אב
 לבית עקביש

צפור החרף

מחרש משלג מניעה אל קצה מנהטן
 צפור החרף. צפיתי לה שבע שנים
 עד הערב הצלול הזה, הקופא
 בצללית גורדי השחקים שבאסק.
 דיקנו מאד לפגישה. חציתי אוקיינוס,
 היא חוצה את תל השלג ממול,
 בוחנת אותי בראש נטוי
 ופוחתת:

איש מגשם, החי מן הספק,
 הייתי מצמיחה לך נוצות,
 מחדדת לך מקור,
 בונה לך שלד קל וחלול.
 הבט לפחות בסגל המאיר שם בחרש:
 אתה יודע גפה שאמה תיב
 להתחיל הפל מאל"ף.
 ראה,
 כבד אתה מתעופף עמי
 ברוח הערב.